

I TICK

‘Eten... water... hout...’

Tick liep tussen de bomen en sprokkelde hout. De takkenbos in zijn armen werd steeds zwaarder, bijna te zwaar, maar in Ellia had je nu eenmaal veel hout nodig om de winter door te komen. En veel tijd om het te laten drogen, anders brandde het niet goed. In zichzelf mompelend liep Tick verder.

‘Dáárna moeten we de luiken repareren... dan het dak teren...’

Er stootte iets zo hard tegen zijn rug dat Tick de takkenbos bijna uit zijn handen liet vallen. Boos draaide hij zich om. ‘Kiezel! Kan het misschien wat zachter?’

Kiezel was Ticks paard: een grijswitte merrie met een schofthoogte van ruim 1 meter 60, witte manen en

een lange witte staart. Ze was best oud, bijna twintig, maar dat zou je haar nooit geven. Kiezel zag álles. Nu beukte ze pijnlijk tegen zijn rug en schraapte met haar hoeven over de grond, alsof ze wilde zeggen: *dit is belangrijk*.

Tick volgde haar blik en kreunde. Leaf huppelde rond een boom en zong uit volle borst.

‘Leaf!’ snauwde Tick. ‘Je zou me helpen.’

‘Dat dóé ik toch.’ Leaf zwaaide met een takje.

Tick zuchtte geïrriteerd. Leaf mocht dan zijn kleine broertje zijn, maar daar hield de band wat hem betreft mee op. Tick hield van werken, Leaf van spelen. Tick maakte graag dingen, Leaf maakte ze graag stuk. Tick was tien, Leaf nog geen vijf. Ze leken niet eens op elkaar. Tick was tenger en donker, terwijl Leaf blonde krullen had, die bijna tot zijn schouders kwamen.

‘Hier hebben we geen tijd voor,’ mopperde Tick. ‘Het is bijna winter. Als de sneeuwstormen eenmaal uit de bergen komen, kan het vreselijk tekeergaan. Je weet toch, met sneeuw valt niet te spotten. *Eén sneeuwvlokje is niks, maar een hoop bij elkaar...*’

De woorden kwamen zo makkelijk uit zijn mond

dat hij het eerst niet doorhad. Toen bleef hij stokstijf staan en stopte midden in zijn zin.

‘...een hoop bij elkaar kan dodelijk zijn.’

Dat waren grootvaders woorden. Voor elke situatie had grootvader wel een of andere spreuk. Honderden kende hij er. Dit was een van zijn favorieten.

Die spreuken waren alles wat er van grootvader over was. Zijn bedaarde stiltes, de veilige, koesterende warmte van zijn stem – het was allemaal weg.

Tick slikte de brok in zijn keel weg. Toen rechtte hij zijn schouders en rug.

‘Dus... dus we moeten vóórbereid zijn. Het wordt onze eerste winter zonder grootvader, snap je? We zijn op onszelf aangewezen.’ Hij legde de takkenbos op Kiezel’s zadel en bond hem met een stuk touw stevig vast. ‘Dat betekent dat we harder moeten werken dan ooit. We moeten dapper zijn. Volwassen.’

De volgende woorden lagen op het puntje van zijn tong, maar Tick wist dat hij ze niet kon uitspreken zonder te gaan huilen. *We moeten zorgen dat hij trots op ons is.*

Hij wilde niets liever dan dat. Grootvader had Tick alles geleerd over het leven in het bos: hoe je vallen

maakt, hoe je giftige bessen herkent, hoe je een schuilplaats vindt.

Grootvader had de hut eigenhandig gebouwd op de verste uithoek van de kust van Ellia, kilometers van iedereen vandaan. Er konden maanden voorbijgaan zonder dat ze iemand zagen. Na de dood van grootvader leek het bos nog leger.

‘Kom,’ verzuchtte Tick. ‘We gaan terug naar de hut. We moeten het laatste fruit nog inmaken.’

Leaf gaf geen antwoord. Hij luisterde niet eens. Hij staarde door de bomen naar de zee.

‘Leaf! Hoor je me?’ snauwde Tick. ‘Ik zei...’

‘Wat is dat?’ vroeg Leaf.

Tick wilde weer tegen hem uitvallen, maar toen hij opkeek werden zijn gedachten in één keer weggeblazen, als een hoopje stof.

Het bos liep langs de rand van een kiezelstrand waar groene golven op rolden. Voor hen strekte de Zee van Ellia zich tot de horizon uit. Je kon kilometers ver kijken. Op heldere dagen kon je zelfs het keizerrijk Drene zien.

Maar nu niet. Alles wat Tick zag waren zwarte zeilen die de horizon van links naar rechts donker kleurden.

Het laatste stuk brandhout viel uit zijn handen. Hij wist meteen wat hij zag. Een armada. Duizenden oorlogsschepen die hun kant op voeren.

De Drenen.

Grootvader had Tick alles verteld wat hij over de Drenen moest weten: hij had verteld over hun bloed-dorstige keizer, hun oorlogsmachines, hun zwartgeklede ruiters die door koninkrijken raasden als een grote golf des doods. Ze hadden al vele malen geprobeerd om Ellia binnen te vallen, maar het was nooit gelukt. Zodra de winter uit de bergen kwam, werden ze elke keer weer teruggedreven, de oceaan over. Toch had grootvader altijd een noodpakket klaarstaan: een tas met daarin water, vuurstenen, een pijl-en-boog, extra kleren, een mes... *Gewoon, voor de zekerheid*, zei hij.

En nu was het zover. Een invasie van het Dreense leger.

Tick staaarde naar de zwarte lijn aan de horizon. Het eten, het brandhout, de hut... het deed er niet meer toe. Binnen een paar dagen – binnen een paar *uur*, als de wind zo hard bleef waaien – zouden die oorlogsschepen de kust bereiken en zouden de stranden van Ellia worden overspoeld door duizenden Dreense soldaten,

boogschutters, ruiters enzovoort. Grootvader had Tick precies verteld hoe het verder zou gaan. Eerst zou het leger een week aan de kust blijven, om zich klaar te maken. Dan zouden ze zich een weg door het koninkrijk banen en van dorp tot dorp alles verbranden wat ze tegenkwamen. Er zou niets overeind blijven staan. Niemand zou gespaard worden. Het was onmogelijk je te verbergen. Elk gevecht zou je verliezen. Het enige wat Tick kon doen, was vluchten.

‘Tick?’ Er klonk angst in Leaf’s stem. ‘Wat is dat?’

Tick had geen tijd om het uit te leggen. Hij moest die tas uit de hut halen. Nu. ‘Leaf... wacht hier. Kiezel, pas op hem.’

Kiezel hinnikte. *Tot je dienst*, leek ze te zeggen. Tick duwde de teugels in de hand van zijn broertje – Leaf’s ogen waren nu wijd opengesperd van angst. ‘T-Tick? Waar ga je heen?’

Tick rende al door het bos. Hij moest doen wat grootvader hem gezegd had. De tas pakken, volstoppen met zoveel eten als hij maar kon dragen, en daarna wegwezen.

Wees snel. Zorg dat niemand je ziet.

Tick had nooit begrepen waarom grootvader daar

zo bezorgd over was. Wie zou hem in hemelsnaam kunnen zien, zo ver van het dichtstbijzijnde dorp vandaan? Nog even en hij had de tas. Dan zouden ze zo snel als Kiezel hen kon dragen het bos uit galopperen. Door de laatste bomen heen zag hij de hut al liggen...

Toen kwam hij slippend tot stilstand en greep zich vast aan een boom om niet te vallen. Hij kon maar net een angstkreet onderdrukken.

Er stond iemand bij de hut.